

Lizika in Liska.

Pri nas imamo pa piške. To so lepe! Črne, bele, pisane — vse sorte.

Najrajši imam tisto, ki je najbolj pisana. Mama so rekli, da bo skoro gotovo putika, zato ker ima tako drobčkeno glavico. Prav zato jo imam še rajši. Dala sem ji ime Liska. Kadar me ne vidi koklja, jo pa ujamem. Dam ji kruha, lovim ji mušic, pa tudi zrnje že je z roke. Tako se me je čisto privadila. Kar nič se me ne boji. Če vidi, da jem kruh, pa priteče k meni in toliko časa čivka, da ji moram nekaj dati. In če vidi, da lovim muhe, je pa spet takoj pri meni. Ko sem šla plet na njivo, je bila pa koklja na njivi. In brž je bila tudi moja Liska pri meni. Prav nič več se me ni bala. Zraven mene je brskala in pobirala črvičke, zobala prst in kamenčke, pa tudi travo je trgala.

Ker imam to piško tako rada, sme z menoj tudi v hišo. Mama so me izkrajja malo kregali, češ, da Liska vse ponesnaži, preveč hudi pa niso bili. Tudi v vrt sme z menoj, kadar grem po solato.

Ne vem, kako je oni dan bilo. Menda so ji bile druge pute malo nevoščljive. Tako nekam z glavo so zmajevale, če je šla Liska z menoj na vrt. Ali pa so občudovale Liskin pogum?

Stara Čopa jo pa sovraži. To pa dobro vem. Zakaj jo pa vedno kljuje? Če bi prišel zdajle kragulj in bi hotel vzeti staro Čopo, prav nič bi jaz ne bila huda nanj. Liske si pa ne pustim vzeti. Moje Liske že ne! Jaz sem Lizika, piška je pa Liska. Moja Liska, moja Liska!

Moja Liska!

